

Универзитет у Београду
Факултет политичких наука

Наставно-научном већу ФПН

Одлуком Наставно-научног већа Факултета политичких наука Универзитета у Београду, од 24.септембра 2018.године, именована је Комисија за преглед и оцену докторске дисертације кандидата мр Радомира Ђурђића, под насловом „Спорт и национална држава у доба глобализације и транзиције – политиколошко социолошки приступ“, у саставу: Проф. др Веселин Кљајић, Универзитет у Београду, Факултет политичких наука, Проф. др Зоран Стојиљковић, Универзитет у Београду, Факултет политичких наука и Проф. др Стефан Илић, директор, Висока школа струковних студија - Спортска академија Београд. Ментор - Проф. др Вукашин Павловић, емеритус, Универзитет у Београду, Факултет политичких наука.

Комисија је прегледала и оценила подобност наведене докторске дисертације за јавну одбрану и сходно томе Наставно-научном већу Факултета подноси

ИЗВЕШТАЈ О ЗАВРШЕНОЈ ДОКТОРСКОЈ ДИСЕРТАЦИЈИ

1. Основни биографски подаци о кандидату и дисертацији

Радомир Ђурђић је рођен 23.12.1948.године у Бијелом Пољу, Црна Гора. Основну и средњу школу (гимназију) је завршио у Б.Пољу са одличним успјехом. Студије социологије је студирао на Филозофском факултету у Београду и ФПН у Сарајеву, где је и дипломирао 1974.године, са просјеком преко 9 (девет). Последипломске – магистарске студије је завршио у Београду са одбраном магистарског рада: Политика спорта као компонента развоја и благостања друшта – проблеми политизације спорта, са одликом.

Годинама је обављао друштвено-политичке функције, а исто тако и послове сарадника у настави на катедри за филозофију и социологију Наставничког факултета у Никшићу, и на Катедри за социологију Правог факултета у Подгорици. Био је руководиолац спортских клубова, председник Рукометног савеза Југославије, Рукометног савеза Србије и Црне Горе и Рукометног савеза Заједнице Србије и Црне Горе, са седиштем у Београду, од 1992. до 2004. године, а потом и Рукометног савеза

Црне Горе, и председник Олимпијског комитета Црне Горе. Члан је радних тела Европске рукометне федерације у Бечу.

Објавио је десетак научних радова из области социологије, социологије спорта и политике спорта, теорије спорта и комунологије, у релевантним научним часописима, као и преко 50 стручних чланака у дневним листовима.

Од научних радова издвајамо:

- СПОРТ И ИДЕОЛОГИЈА, Социолошка луча, Година X, бр. 1, 2016, УДК 796:316.75
- ГЛОБАЛИЗАЦИЈА И СПОРТ, Медијски дијалози, Година X, бр. 26, 2017. УДК 796/799:32
- КОНТ И ИДЕЈА ПОЗИТИВНЕ ДРУШТВЕНЕ НАУКЕ, Социолошка луча, Година X, бр 2, 2016, УДК 14 Конт А.
- Капитализам, родна (не)равноправност и родно сензитивни језик, Медијски дијалози, Година X, бр. 29, 2017, УДК: 316.42:81'27
- НУЛТИ МЕДИЈИ И ИДЕОЛОГИЈА У ПОСТМОДЕРНИ, Медијски дијалози, Година X, бр.27-28, 2017, УДК:316.75
- МАЊИНЕ И ОБРАСЦИ МЕДИЈСКЕ ПРОИЗВОДЊЕ СВИЈЕТА, Медијски дијалози, Година XI, бр 31, 2018, УДК: 316.774:323. 15:321.7.

Учествовао је, са ауторским научним радовима и излагањима, на неколико научних скупова.

-Међународни научни скуп – X Црногорски медијски дијалози “Постмодерни медији – монолог или дијалог“, Тиват, 26-28.мај, 2017.г.

- Међународни научни скуп – XI Црногорски медијски дијалози, “Медији и мањине – стандарди и пракса (културолошки аспекти), 25-27.мај, 2018., Улцињ

Докторска дисертација Радомира Ђурђића, „Спорт и национална држава у доба глобализације и транзиције – политиколошко социолошки приступ“ је интердисциплинарно истраживање, спроведено са циљем разумевања положаја спорта у савременој држави, у периоду глобализације.

Дисертација је написана у складу са правилима, техничким и стилским стандардима, које је прописао Универзитет у Београду. Обим дисертације је 250 страна основног текста, и 14 страна пописа коришћене литературе. Увидом у евиденцију

Факултета политичких наука, као и Универзитетске библиотеке “Светозар Марковић“, утврђено је да, до сада, није брањена дисертација под истим именом.

2. Предмет и циљ истраживања

Предмет истраживања у дисертацији кандидата Ђурђића је политика спорта у транзиционим земљама, а имајући у виду промене у разумевању улоге државе у доба глобализације. У земљама бившег социјалистичког уређења посебно је видљива промена политике спорта, која предочава утицај глобалног процеса на однос државе према спорту. Истраживање у овом раду односи се, пре свега, на политку спорта у Србији, али и на друге земље бивше СФРЈ, Црну Гору, Хрватску и Македонију. Државна политика спорта у Србији и другим поменутим државама је у сенци процеса смањења опсега државне контроле. С друге стране, спорт је, планетарно, не само постао поприште оплодне капитала, него је задобио симболичко значење, у функцији апологије капиталистичке продукције.

Државна политика спорта, у транзиционим земљама спорт користи у функцији апологије новоуспостављених друштвених односа, који подразумевају то да су најуспешнији и најпредузимљивији оправдано заслужили да буду бенефицирани чланови друштвене заједнице. Неговање широке базе спортских активности, у том је смислу оправдано овим “пропедеутичким” карактером, односно успостављањем друштвене парадигме која је претходно, у спортским надметањима, показана као праведна и оправдана. С друге стране, држава, у контексту сужавања опсега деловања, више није у прилици да одговара за развој широке спортске базе.

Циљ истраживања је да покаже узрок због којих се политика спорта мења у земљама некадашњег социјалистичког уређења, које у процесу транзиције прихватају ова заострена начела либералне демократије.

У транзиционим друштвима, истиче кандидат, постоје две супротстављене тенденције, које исходе из глобалних политичких и економских процеса. Најпре, реч је о већ поменутој “дерегулацији”, повлачењу државе из подручја социјалне заштите, али и улагања у “неврхунски” спорт и културу. С друге стране, у земљама у транзицији постоји потреба за одржавањем широке базе спорта у функцији смањења друштвених тензија и пропагирања идеја тржишних односа путем правила и фер-плеја спортских игара.

Транзициона друштва су, по аутору, у ситуацији да настоје да поспеше развој спорта за све, а истовремено у обавези да следе начела неолибералне друштвене транзиције, која захтева значајно смањење интереса државе за одржавање малих спортских друштава. Зато су стратегије спорта у транзиционим земљама, што је у раду показано, неконзистентне и у основи самопротивречне.

3. Основне хипотезе од којих се пошло у истраживању

1. У доба глобализације мења се државна политика према спорту, односно, савремена држава се (дерегулативно) повлачи из подручја спорта, одустајући од регулације широке спортске базе;

2. У транзиционим друштвима, политика спорта претпоставља дерегулацију, али и употребу спортске парадигме, у циљу идеолошке одбране новог система вредности, заснованог на идејама либералне демократије.

У тексту докторске дисертације, кандидат, на основу обимне теоретске литературе, увида у спортску регулативу и искуства земаља у окружењу, као и земаља Европске уније, поступно развија и поткрепљује своје полазне – основне хипотезе, и доказује своје ставове, које је, иначе, антиципирао у посебним хипотезама:

* да спорт изворно потиче из игре, као еминентно људске делатности, а да је током историје увек имао политичку функцију, која је игру подређивала некаквом „логосу доминације“;

* да за разлику од облика државног капитализма какав је доминирао у другој половини прошлог века, глобализација доноси другачији однос државе према спорту, па држава више не игра онакву улогу у његовом организовању какву је имала раније, већ спорт постаје глобалан, и самим тим подложен међународним организацјама и интернационаланом капиталу;

* да процес глобализације резултира настојањем да се у државама некадашњег социјалистичког уређења уведу строга либерално-демократска правила, а то подразумева битне пореске олакшице за приватне предузетнике, смањење улагања у здравство, социјалну помоћ, културу и спорт;

* да у Србији, баш као и у земљама бивше СФРЈ (као и у другим бившим социјалистичким земљама), спорт представља не само облик националне хомогенизације, него и медијум у коме се не истичу социјалне разлике, односно да

спорт заклања поглед на све израженије социјално раслојавање, па је и аматерско бављење спортом, у сенци парадигме врхунског спорта, појава, којом се, на извештан начин, сакрива тамна страна транзиционих процеса;

* да структура спортских такмичења, такозвани фер-плеј и селекција најбољих, може да има и идеолошку функцију, као оправдање такозване неолибералне селекције, у којој најпредузимљивији треба да доминирају над онима који су мање предузимљиви. Овакав однос се, захваљујући спорту (а то је присутно и у култури и образовању) представља као „природан“, односно поменуте законитости друштвене селекције уздижу се као неминовности социјалних односа. То, према мишљењу кандидата, не значи да је савремени спорт само идеолошка димна завеса, него да елемент игре може бити у служби својеврсне апологије либерално-демократског дискурса.

Дисертацију, кандидат Ђурђић, завршава указујући на „позитивне моменте“, односно на виталност концепта игре, која опстаје и у идеолошки обликованом спорту. У том смислу, кандидат, доказујући полазне хипотезе, на крају потенцира управо оне фрагменте „спорта за све“, који су опстали упркос транзиционој парадигми, оцењујући их као основу за актуализацију „игре као политике“.

4. Кратак опис садржаја дисертације

Дисертација садржи: резиме на српском и енглеском језику, увод, шест поглавља и списак литературе.

У првом поглављу – предмет и теоријско-методолошки оквир истраживања, представљени су неопходни елементи дисертације: предмет, циљ, теоретски оквир, научни допринос и методологија израде рада. Осим тога, уводни део садржи и експликацију основних појмова, при чему посебну пажњу треба обратити на појам епохалних склопова.

Користећи домаћу и страну литературу, кандидат излаже тезу о разликовању епохалног склопа премодерног света (антике) и епохалног склопа модерне (нововековна слика света). Док је у античком епохалном склопу доминантан примат мере, у нововековном контексту мера је оно што се ствара, па постоји императив сталног превладавања постигнутог, односно прекорачивање сваке објективне мере.

Такође, кандидат пружа прелиминарно одређење појма глобализације, остављајући у Уводу отвореним питање да ли се ради о пројекту (који има свог субјекта, по чему би глобализација била производ интенција тог субјекта), или процес (еманципован од субјеката, попут независног механизма деловања).

Појам транзиције, кандидат, одређује као процес, пре свега, економске трансформације, преласка из социјалистичког друштвеног уређења на капитализам.

У другом поглављу, под насловом „Игра, спорт и политика“, кандидат најпре објашњава сам феномен игре, користећи се познатом Кајоовом класификацијом и Финковим и Маркузовим филозофским истраживањима. Порекло спорта кандидат проналази у игри, као спонтаном деловању, лишеном спољашње узрочности. Међутим, овај изворни феномен игре се, као спорт, тврди аутор, увек јавља у неком политичком контексту.

У овом поглављу кандидат показује како је спорт, који настаје из игре, увек политички одређен, односно да његова организација, у људском друштву, подразумева политичко обликовање.

Надаље, на бази успостављене разлике између античког и нововековног «епохаланог склопа», аутор прецизно успоставља дистинкцију између преновековног и модерног разумевања спорта. Док је у антици спорт подређен идеалу мере, према којој треба да се одреди, «примери», сваки учесник у спортским смотрима, у нововековном контексту спортска такмичења треба да прекораче меру, односно да превазиђу успостављене лимите. Ракорди су, сматра аутор, ствар нововековног контекста, односно у антици није идеал превазићи рекорд, него се што више приближити мери. У том смислу, тежња ка рекордима је у духу капиталистичких друштвених односа, у којима увек изнова треба превазићи успостављену границу, надићи постојеће стање – што је присутно како у нововековној научној парадигми, тако и у капиталистичкој економији.

Треће поглавље, “Национална политика и политика спорта“, почиње указивањем на национални карактер нововековне државе. Кандидат, најпре, образлаже новине модерног схватања политике, разматрајући, пре свега, дела најзначајнијих мислилаца нововековне политике, Макијавелија, Хобса, Лока, Русоа, Канта и Хегела. Сврха овог екскурса је указивање на основну идеју нововековне политике, која је присутна у свим модерним политичким инструментализацијама спорта, односно, како то каже аутор,

«конструкцијама спорта» - у социјализму, фашизму, националсоцијализму, у раном и развијеном капитализму. Притом, кандидат успоставља појмовну разлику између «политике игре», односно игре која добија политичку димензију, и «игре политике», где идеолошки друштвени механизми постају диминантни, па је игра подређена идеолошким циљевима (инструментализација игре). Такође, успоставља појмовну разлику између «спорта као политике», и »политике спорта». У првом случају, доминантан је сам спорт, који добија свој политички израз, именован његовим примарним интенцијама, а кандидат објашњава како је примарна интенција спорта управо сама игра, односно стварање посебних односа и правила која подразумевају пристанак учесника; политика спорта би у том случају одговарала настојањима да се омогући најшири обухват спортских активности, то јест концепција «спорт за све». У другом случају, ради се о инструментализацији спорта, односно коришћењу спорта у служби неког политичког становишта – за шта, потенцира аутор, постоје бројни примери у нововековној историји, од нацистичког и фашистичког, преко «социјалистичког», све до капиталистичког и неолибералног коришћења спорта у сврху апологије неког политичког становишта.

Прецизно анализирајући спорт у свакој од нововековних друштвено-политичких формација, кандидат наводи мноштво детаља, указујући, такође, на идеолошке основе нововековних рецепција спорта. Посебна пажња овде је поклоњена, најпре, социјалистичкој и националсоцијалистичкој концепцији спорта. Аутор најпре показује да се и у једном и у другом случају, политички прво инсистира на ослобађању спорта од идеолошких оквира какви владају у капиталистичком свету, да би потом спорт, такође, постао игра политике. Кандидат указује и на јасне разлике између поменутих двају концепција: у националсоцијализму спорт је у служби идеологије која афирмише одређену нацију, односно расу, као доказ њене биолошке надмоћи над другима, док је у социјализму идеологизација спорта последица потребе да се социјализам представи као супериоран политички модел: спортски резултати социјалистичких спортиста, у том смислу, треба да покажу да је неговање игре, ослобођене захтева спортског тржишта, као својеврсна хуманизација спорта, у суштини продуктивније и када је ријеч о резултатима, што је у основи, сматра кандидат, *contradictio in adiecto*.

Анализирајући концепцију спорта у развијеном капитализму, аутор наглашава да овде спорт добија наглашено тржишни карактер. У овом периоду, међутим, спорт има сврху афирмације националних држава, односно, националне буржоазије.

Кандидат се, потом, фокусира на позну капиталистичку рецепцију спорта, показујући како спорт има функцију апологије и преношења основне либералне парадигме, која оправдава друштвену неједнакост, и примат «логике капитала» над политиком. Спортски термини попут «фер игре» или «утакмице» користе се како би се оправдала легитимност либералних односа, односно дерегулације. Начела капиталистичког индивидуализма, о томе да је свако одговоран за своју судбину, и да се на основу учинка и предузимљивости успостављају социјалне разлике, које су утолико и легитимне – налазе оправдање у поређењу са односима у спорту; спортска парадигма оправдава глорификовање победника (најпредузимљивијег појединца); спорт самим тим има идеолошку сврху. С друге стране, аутор указује да је, упркос доминацији «политике игре», односно политичке инструментализације спорта – ипак остао сачуван и траг изворне «игре као политике», то јест спорта као игре.

Разлика ове две интенције, сматра аутор, најбоље се може видети у диференцији концепта «спорта за све», односно «физичке културе», из времена социјализма и капиталистичке «државе благостања», и комерцијализације спорта, односно наметања разумевања спорта као надметања, које треба да доведе до најбољег појединца, или најбоље екипе.

Разматрајући капиталистичко разумевање спорта, кандидат у завршном делу овог поглавља показује спорт као облик масовне културе, а затим разматра однос спорта и насиља и спорта и односа према телу.

Настојању да покаже у чему је специфичност одређења спорта у неолибералном капитализму, кандидат посвећује једно посебно, **четврто поглавље**, под насловом «**Држава у глобализованом свету и транзиционом периоду**» У овом делу рада он разматра промене у структури националне државе суочене са глобализацијом капитала. Користећи репертезентативне изворе, углавном на страном језику, кандидат показује да је развој капитализма превазишао одређене облике организовања националне државе. Под притиском транснационалног капитала, националне државе приступају дерегулацији, повлачећи се не само из подручја контроле тржишта (које је у раном капитализму било национално одређено), него и из појединих облика социјалне регулације (у сврху неоптерећивања инвеститора и предузетника). Аутор посебно

истиче да је у радовима Фридриха фон Хајека, Милтона Фридмана и представника такозване Чикашке школе, утемељен став да дерегулација, разумевана као повлачење државе из контроле привреде и тржишта (што подразумева универзалну приватизацију), одређених видова социјалне помоћи и одустајање од опорезивања предузетника ради обезбеђивања социјалног мира, на дуге стазе води отварању нових радних места, односно да је социјална регулација, посредно, мешање у односе на тржишту. Либерализација економије, у том смислу, истиче кандидат, подразумева смањење опсега ингеренција државе, па један од њених гавних задатака постаје заштита слободе предузетништва, односно очување немешања у токове на тржишту.

Кандидат приступа критици ставова Чикашке школе, наводећи и историјске примере неуспеха идеје слободног тржишта и дерегулације (Чиле у време Пиночеа, средњеазијске земље, земље у транзицији), али и теоретске тезе које оспоравају идеју саморегулације тржишта. Посебну пажњу поклања критици Хајековог и Фридмановог «ограничења демократије», односно становишта да о основним смерницама друштвеног развоја и капиталистичке продукције не треба удовољавати ономе што мисли већина, односно да је значајно (недемократски) стручно и ауторитарно, „професионално” одлучити који је досег демократије, и стриктно је примењивати само када се ради о стварима о којима је „допуштено” демократско одлучивање. Ово становиште, заправо, показује да је у развијеном капитализму дат примат слободи, која је првенствено слобода приватне иницијативе и предузетништва, на уштрб једнакости, јер се у старту прави разлика на стручњаке, који мериторно одлучују, и најширу јавност. Поменуто заостравање односа између слободе и једнакости, сматра кандидат, наглашено је у глобалним процесима, у којима се инсистира на владавини економских начела, односно правила „невидљиве руке тржишта”, на шта упућују закључци Трилатералне комије, коју је предводио Хантингтон.

С друге стране, у овом поглављу, кандидат показује у чему се нови, неолиберални капитализам, разликује од «државног капитализма», посебно истичући «културу новог капитализма» која се противи Веберовом разумевању рационалности. На основу ставова бројних страних аутора, кандидат показује да је рационалност неолибералног капитализма управо у нестабилности, брзим променама производње и организације, либералном односу према радницима, спремности да се брзо пређе на нове инвестиције, а да се постојећи производни погони распродају и слично. С друге стране, подстиче се строги индивидуализам и у оквиру предузећа, под начелом

«победник добија све», односно оштра конкуренција међу запосленима (само најбољи ће, баш као у спортској утакмици, моћи да се одржи, да добије унапређење или остане на послу).

Глобални неолиберални капитализам, тврди кандидат Ђурђић, позивајући се на референтну литературу, доноси наглашену социјалну несигурност, а то посебно долази до изражаја у транзиционим зтемљама.

У завршним деловима четвртог поглаваља, кандидат настоји да покаже како транзиција подразумева процес брзе дерегулације, у коме националне привредне ресурсе преузимају експоненти транснационалног капитала, преко компрадорске буржоазије – успостављајући режим производње који је изразито рестриктиван према радницима. Посебан део посвећен је транзицији у Србији, која се, такође, обавља под паролом «економија испред политике» - што значи да се логици капитала и идеалу слободног тржишта подређује целокупан друштвени контекст.

Социјалне тензије, које производи постојеће стање, поред осталог, релаксирају се путем спорта, који у транзиционом кључу, према аутору, добија посебну улогу.

Ове механизме разматра **пето поглавље, под насловом «Спорт у доба глобализације и транзиције».**

Спорт у доба нововековног капитализма најпре има задатак да апологизје парадигму «победник добија све», односно да оправда законе тржишта, који се постављају као независни, објективни, природни закони, које сви морају да следе. С друге стране, како то каже докторанд Ђурђић, на основу суочавања са ставовима познатих социолога спорта и филозофа културе, и сам спорт је постао тржишна категорија, односно значајан извор зараде.

С друге стране, на основу истраживања, кандидат тврди, да се напушта концепт «спорта за све», односно физичке културе, и такмичарска спортска парадигма постаје доминантна, окупирајући поступно и подручје школског и рекративног спорта. У посттранзиционим друштвима, спорт је подређен такозваној спортској индустрији. Широка спортска база, је, такође, у том смислу, подређена детекцији талената. Истовремено, у државама у којима су у току транзициони процеси, на делу је дерегулација, која подразумева да се држава све наглашеније повлачи из рекративног, па и из школског спорта.

Једна од основних теза кандидата Ђурђића је да су државе у транзицији заузеле амбивалентан став према спорту. Најпре, у процесу дерегулације, транзиционе државе

знатно смањују инвестирање у спорт, нарочито у његове нетакмичарске форме, односно у концепцију «спорта за све», док с друге стране инсистирају на присуству спорта у друштву, оправдавајући спортским односима увођење нових такмичарских односа, «тржишну утакмицу» и слично. Овај амбивалентан однос аутор проналази у анализама стратегијама развоја спорта и закона о спорту у транзиционим земљама, пре свега, у некадашњим југословенским републикама.

У закључном делу, «**Држава и политика спорта у доба глобализације**», аутор, на основу изнетог садржаја, брани совоју полазну хипотезу да се «у доба глобализације мења државна политика према спорту, односно да се савремена држава (дерегулаторно) повлачи из подручја спорта», те да «у транзиционим друштвима политика спорта претпоставља још наглашенију дерегулацију, али и употебу спортске парадигме, у циљу идеолошке одбране новог система вредности, заснованог на идејама либералне демократије».

Такође, према мишљењу кандидата, спорт се у транзиционим земљама јавља као апологија новог наглашено дерегулаторног капитализма, то јест да "сама концепција спорта представља одређену апологију нових друштвених вриједности, транзиционе државе настоје да одрже ову широку спортску базу, макар декларативно, јер и осиромашени рекреативни спорт популаризује друштвену либералну парадигму“.

Кандидат, ипак, сматра да се, и поред описаног стања, и даље, у неформалним структурама, одржао спорт као игра, и да ова, за сада, изолована острвца аутентичног разумевања спорта представљају основу не само за промену спортске политике, него и за промену друштвене парадигме.

5. Остварени резултати и научни допринос дисертације

Докторска дисертација Радомира Ђурђића истражује како глобалне економске и политичке промене утичу на концепцију спорта у националним државама. Избор теме и истраживачког поступка захтевао је широк, интердисциплинарни приступ, који је у дисертацији колеге Ђурђића консеквентно спроведен.

Кандидат је систематично приступио истраживању, користећи расположиве научне методе за проучавање обимне литерарне грађе. Ширина истраживања захтевала је да одређени аспекти, који су се указали приликом разраде основних хипотеза, буду

остављени у другом плану, али не и занемарени, па рад кандидата Ђурђића представља подстицај за даља истраживања, не само када је реч о политици спорта, него и о односу националне државе и глобализације, глобализације, транзиције и спорта, спорта као игре и политике.

Кандидат је оригинално приступио обради теме. Бројне изворе, репрезентативну литературу, пре свега ону на страним језицима, вешто користи у функцији смера свог истраживања, супротстављајући, логички и методолошки коректно, каузалне односе, који воде закључку који потврђује полазне претпоставке.

Посебан допринос ове дисертације је у томе што је аутор теоретске закључке суочио са примарним изворима, стратегијама развоја спорта и законима о спорту, некадашњих држава СФРЈ, од којих су неке прошле транзиционе процесе, док се друге, попут Србије, Црне Горе и Македоније, налазе у завршним процесима друштвене и економске транзиције.

Научни допринос овог рада може бити објашњен на следећи начин:

- У раду је пружена системазтизација постојећих знања на основу анализе обилне научне грађе, која укључује близу 300 извора домаће и стране литературе;
- У раду су закључци бројних консултованих радова прегледно коришћени у функцији кохерентног доказивања основних хипотеза;
- Објашњење односа политике спорта и националне државе у доба глобализације је оригинално и консекветно.

6. Закључак

Увидом у текст докторске дисертације и пратећу документацију, Комисија за оцену докторске дисертације констатује:

1. Докторска дисертација кандидата Ђурђића заснива се на научном приступу проблему, уз примену научних метода, и као такав има карактер оригиналног научног дела;
2. Образложење предмета, метода и циља рада потврђују да је предложена тема актуелна, и од значаја у научном и друштвеном смислу;
3. Образложење дисертације указује да је у питању оригиналан начин анализирања проблема;

4. Циљ и предмет истраживања, хипотезе, коришћена литература, извори података и методе њихове обраде, задовољавају научне критеријуме;

На основу свега наведеног, Комисија даје позитивну оцену докторске дисертације „Спорт и национална држава у доба глобализације и транзиције – политиколошко социолошки приступ“, и са задовољством предлаже Наставно-научном већу Факултета политичких наука и Сенату Универзитета у Београду, да прихвати Извештај о докторској дисертацији, кандидата Радомира Ђурђића, да би се након окончања предвиђене процедуре одредио датум за јавну одбрану рада.

У БЕОГРАДУ,

ПОТПИСИ ЧЛАНОВА КОМИСИЈЕ:

1.Проф. др Веселин Кљајић, с.р. председник Комисије

2.Проф др Зоран Стојиљковић, члан, с.р.

3.Проф. др Стефан Илић, члан. с.р.